

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS

INTERVIEWS

ARTIKELS

RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

Us

Oog in oog met jezelf

OFFSCREEN

CAPTAIN MARVEL

DE VERTIGO AWARDS

KEIRA KNIGHTLEY

STAN & OLLIE

#50

maart 2019

EEN FILM VAN
DAVID LYNCH

MET **BILL PULLMAN, PATRICIA ARQUETTE & BALTHAZAR GETTY**

LOST HIGHWAY

**DIGITAAL GERESTAUREERD &
VANAF 13/3 OPNIEUW TE ONTDEKKEN IN DE BIOSCOOP!**

OOK BESCHIKBAAR OP DVD, BLU-RAY EN VOD
(PROXIMUS, ITUNES & UNIVERS CINÉ)

cinéart

VERTIGO

VERTIGO

WORDT 5 & VIERT FEEST
OP 27 APRIL

QUIZ

FILMS

PODCAST

MEER INFO OP
VERTIGOWEB.BE

Een sociaal-realistische
thriller
KNACK FOCUS

Een film die
onder je huid kruipt
VARIETY

ZEBRACINEMA
MOOCV
FILMS MET ZICHT OP DE WERELD

A POWERFUL STORY OF SEA AND SURVIVAL

STYX

A FILM BY WOLFGANG FISCHER

 68^e Internationale
Filmfestspiele
Berlin
Panorama
Winner Label Europa Cinemas
Heiner-Carow-Preis

 LUX
EUROPEAN PARLIAMENT
OFFICIAL SELECTION
COMPETITION 2018

12,14 en 17/03
UGC Turnhout

12/03
Provinciaal Domein
Dommelhof
Neerpelt

14/03
UGC Aarschot

26/03
CC De Velinx
Tongeren

29/03
CC Diest

18/04
Cinema Walburg
Hamont-Achel

18/04
De Nieuwe Zaal
Hasselt

AFRIKA
FILMFESTIVAL

29/04
CC Maasmechelen

german
films

Schellen van de ogen

Hoera, het vijftigste nummer van *Vertigo* is een feit! Laten we het feestgedruis echter uitstellen tot april – onze vaste verjaardagsmaand – en een iets belangrijker onderwerp aansnijden: ongelijkheid.

Iedereen heeft weleens een film gezien die zijn kijk op de wereld ingrijpend heeft veranderd. Mij overkwam dat onlangs bij *Horror Noire: A History of Black Horror*, een documentaire over de vertegenwoordiging van Afro-Amerikanen in het griezelgenre.

Voor details verwijs ik graag naar onze cover-story over *Us*, de nieuwe huiverprent van *Get Out*-regisseur Jordan Peele, maar het komt erop neer dat het horrorgenre decennialang een vrijwel exclusief witte aangelegenheid is geweest.

Horror Noire deed me werkelijk de schellen van de ogen vallen. Plots begreep ik waarom Peele er na het succes van *Get Out* zo'n punt van maakte om genrefilms te blijven maken met zwarten voor én achter de camera.

Maar plots zag ik ook écht in waarom *Black Panther* zo'n belangrijke superheldenfilm was voor niet-blanken. En plots beseftte ik nog meer hoe cruciaal het is om het *Vertigo*-redactieteam diverser te maken.

Daarom: hou je vooral niet in, stuur een mail naar info@vertigoweb.be en vertel ons waarom je de ideale persoon bent om onze ploeg te versterken.

Tot in de cinema – of in onze mailbox!

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waaanzenema

GROEZROCK 2019

26 & 27 APRIL 2019 MEERHOUT (BE)

FRIDAY HEADLINER **JAWBREAKER**

SATURDAY HEADLINER **Dropkick Murphys**

COHEED AND CAMBRIA **BAND TO BE ANNOUNCED**

IN ALPHABETICAL ORDER: ACCESS UNLOCKED / AMENRA / BACKTRACK / BAD COP/BAD COP
 BEACH SLANG / BEARINGS / BOLD / BOWLING FOR SOUP / BRUTUS / BULLS ON PARADE
 CANDY / CAN'T SWIM / CHASER / CITIZEN / COARSE / COMEBACK KID
 COUNTERPARTS / DAVE HAUSE & THE MERMAID / DEEZ NUTS "STAY TRUE" ANNIVERSARY SET
 DEFEATER / DOG EAT DOG / DOLL SKIN / DREAM STATE / EMMURE
 EMPLOYED TO SERVE / ESKIMO CALLBOY / FIT FOR A KING / FLEDDY MELCULY
 FOR I AM / GET DEAD / GET THE SHOT / GOOD RIDDANCE / GOODBYE BLUE MONDAY
 HÆSTER / HANK VON HELL / HORROR MY FRIEND / JESUS PIECE / JOYCE MANOR
 KING NINE / KOJI / LANDMVRKS / MARKY RAMONE WITH GREG HETSON
 MILLENCOLIN / MORNING AGAIN / NECK DEEP / NØFX
 OBEY THE BRAVE / ONE KING DOWN / PKEW PKEW PKEW
 PRESS CLUB / PUNK ROCK KARAOKE WITH GREG HETSON
 RAW PEACE / RESTORATIONS / RICH WIDOWS / SAMIAM
 SHARPTOOTH / SLOW CRUSH / SPANISH LOVE SONGS / STAB
 STICK TO YOUR GUNS / SUCH GOLD / TEENAGE BOTTLEROCKET
 THE DEVIL MAKES THREE / THE LAST GANG / THE PENSKE FILE
 THE RUMJACKS / THE TIDAL SLEEP / THE WORD ALIVE
 TRADE WIND / TRASH TALK / TUSKY **10 BANDS TBA SOON**

5 STAGES

SPECIAL SATURDAY MAINSTAGE GUEST

INFO & TICKETS: WWW.GROEZROCK.BE

FREE WARM UP SHOW
 THURSDAY 25TH, 19:00

FEVER DAYS SOUNDS LIKE DECEIT / YOU NERVOUS?
 BEAR / THE ALL-STAR WEDDINGBAND
 HOSTED BY VLESSENHOEVE

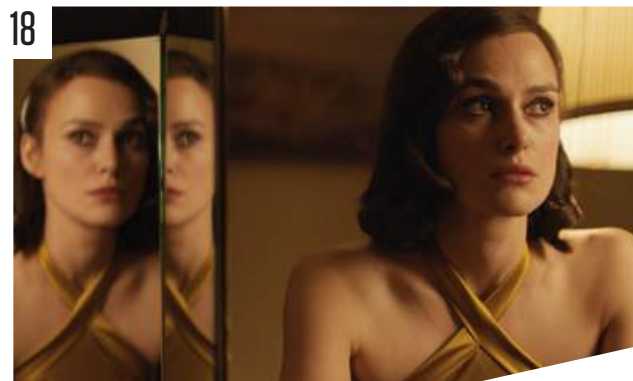
ILLUSTRATION AND DESIGN: © DOMINIC VAN HEUPEN / COLORS: DC ALONSO

12

18

24

42

FLASHFORWARD

ACHTER DE SCHERMEN *Binti*

8

FILMFAN *Gregory Frateur*

10

CLOSE-UP

US

12

COUREUR

16

THE AFTERMATH

18

ASH IS PUREST WHITE

22

STAN & OLLIE

24

OFFSCREEN FILM FESTIVAL

27

HELLHOLE

30

CAPTAIN MARVEL

32

SPECTRUM *Lost Highway*

34

DE VERTIGO AWARDS

36

POINT OF VIEW

RECENSIES

42

BESTE.FILM.OOIT. *Ganja & Hess*

46

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen

info@vertigoweb.be

www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER Peter Janssens – peter@vertigoweb.be

MEDEWERKERS Ruben Nollet, Chris Craps, Jonas Govaerts, Anke Wauters, Christophe Verbiest, Joost Devriesere

WEBMASTER Hans Verschooten

WEBREDACTIE Arno Callens

EINDREDACTIE Piet Uyttebroeck

LAY-OUT Geert Verbist

FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout

RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dorian van den Bremt, Postbus 10009, 2000 Antwerpen

DRUK Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObe www.facebook.com/VERTIGObe

Binti

Choreografe Tatiana Menda krijgt acteurs aan het dansen.

tekst RUBEN NOLLET
foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Na twee jaar als lerares in de Lakense dansschool Impulsion – Afrikaanse dans en dancehall zijn haar specialiteiten – kreeg Tatiana ‘Taty’ Menda onverwacht een nieuwe uitdaging toen regisseur Frederike Migom haar vroeg om de dansscènes in haar debuutfilm *Binti* te choreograferen.

‘Het was een boeiende ervaring, maar ik heb wel moeten wennen’, zegt ze. ‘Een choreografie voor een film maken, is iets helemaal anders dan voor op een podium. Voor een film moet je allemaal kleine stukjes inoefenen, en het moet telkens exact hetzelfde zijn. Na een tijdje gaat dat vermoeien.’

Binti gaat over een 11-jarig meisje dat ervan droomt om een bekende vlogger te worden. Dat ze net als haar Congolese vader zonder papieren in België woont, vindt ze niet zo erg. Zeker niet wanneer ze vriendschap sluit met een Vlaamse jongen, Elias.

Men zegt weleens dat je beter niet werkt met kinderen of dieren, maar daar is Menda het niet mee eens. ‘De kinderen waren net heel ontvankelijk voor mijn ideeën’, vindt ze. ‘Bebel Tshiani, die de titelrol speelt, had al wat gedanst. Mo Bakker, die Elias vertolkt, moest van nul af aan beginnen, maar trok goed zijn streng. We hebben gewerkt met eenvoudige bewegingen, en dat ging vlot.’ ▣

VANAF 3 APRIL IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

Gregory Frateur

Gregory Frateur is al even veelzijdig als zijn stem, al jaren een bepalende factor in de sound van zijn band Dez Mona. Hij begon als kapper, acteerde onder meer in *Tabula Rasa*, werkt samen met de choreografe Ann Van den Broek en cureert het Antwerp Queer Arts Festival. Bovendien blijkt hij een film liefhebber met een uitgesproken smaak. 'Ik hou van radicale keuzes.'

tekst JONAS GOVAERTS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Wat was de eerste film die je in de bioscoop zag?

GREGORY FRATEUR: 'Mary Poppins, toen ik een jaar of acht was. Ik was vooral onder de indruk van Poppins' magische handtas, waaruit ze onder meer een kapstok, een bloempot én een staande lamp tovert. Van mijn vriendin Viviane De Muynck hoorde ik dat de recente sequel met Emily Blunt ook de moeite is.'

Welke film heb je te vroeg gezien?

'Als kind wilde ik voor een play-backshow per se *Thriller* van Michael Jackson lippen. Mijn moeder is toen speciaal voor mij de videoclip gaan huren – die vond je destijds gewoon in de videotheek. Ze vertelde me dat ik me achter haar rok verstopte toen Jackson in een weerwolf transformeerde. Kindertrauma! In plaats van *Thriller* heb ik uiteindelijk *The Only Way Is Up* van Yazz geplaybackt.' (lacht)

Hou je überhaupt van horror?

'Toch wel. Weten dat er iets griezeligs zal gebeuren en toch niet van het scherm kunnen wegstijgen: ik

"BIOPICS OVER MUZIKANTEN
ZIJN VEEL TE DEPRIMEREND."

vind dat een zalig gevoel. Heb je *The Conjuring 2* gezien? Man! Die scène waarin de kwaadaardige non Valak plots uit een schilderij komt gekropen, bezorgde me bijna een hartinfarct.'

Welke soundtrack leg je nog vaak op?

'Die van *There Will Be Blood*, gecomponeerd door Jonny Greenwood van Radiohead. Geniaal hoe die muziek je meetrekt in het hoofd van oliebaron Daniel Plainview, gespeeld door Daniel Day-Lewis. Neem nu de scène waarin Plainview te paard zijn pijplijn uitstippelt. In plaats van klassieke violen zet Greenwood daar van die klappende bassen onder, die het geheel een bijna ondraaglijke dreiging

geven. Hij maakt radicale keuzes, en daar hou ik wel van.'

Heb je iets met Belgische cinema?

'Na *Girl* had ik toch een flinke krop in de keel. Dat lag niet alleen aan de serene acteerprestaties, maar ook aan de trefzekere regie. Het is moeilijk te geloven dat Lukas Dhont tot dan toe enkel een paar kortfilms had gemaakt. Een heel bijzondere film.'

Welke film geeft accuraat jouw leefwereld weer?

'Van biopics over muzikanten blijf ik liever weg, want die zijn meestal véél te deprimerend. (lacht) Dan liever een goede documentaire. *What Happened, Miss Simone?* bijvoorbeeld,

over mijn grote voorbeeld Nina Simone. In het nummer *How Long Must I Wander* vat ze het artiestenbestaan trouwens goed samen: *Being in show business / A suitcase is my only home.*'

Welke film had nooit gemaakt mogen worden?

'*Catwoman* met Halle Berry. Die was heel slecht. Voor mij is er maar één Selina Kyle, en dat is Michelle Pfeiffer in *Batman Returns* van Tim Burton. Ik ben fan van superheldenfilms, maar al die sequels en remakes komen me de strot uit.'

Wie mag van jou de hoofdrol vertolken in *Frateur: De film*?

'Cate Blanchett. (lacht) Niet per se omdat ze een vrouw is, maar omdat ik haar een supergetalenteerde actrice vind. Trouwens, wie *I'm Not There* heeft gezien, Todd Haynes' experimentele Bob Dylan-biopic, weet dat ze ook perfect mannenrollen aankan.'

@Jonas_Govaerts

Book Of Many

Caroline

DEZMONA.COM

UIT HET DONKER

Jordan Peele is een man met een tweeledige missie. Twee jaar nadat de regisseur met de horrorsatire *Get Out* van je bioscoopzitje een *sunken place* maakte, wil hij je opnieuw klamme handjes bezorgen met de slasher *Us*. Daarnaast wil hij ervoor zorgen dat horror maken niet langer een wit privilege is. Het werd hoog tijd dat iemand daar iets aan deed.

tekst JOOST DEVRIESERE

E r hangt een waas van mysterie rond *Us*. Regisseur Jordan Peele is uiterst karig met informatie over de opvolger van *Get Out*, de Oscarwinnende horrorhit waarmee hij het debat rond de scheve rassenverhoudingen in de VS aanwakkerde. Zowat het enige wat hij voor de release kwijt wil, is dat *Us* niets met rassenkwesties te maken heeft, maar alles met hoe mensen hun eigen ergste vijanden kunnen zijn.

Peele vult dat gegeven wel heel letterlijk in. Wanneer een vader en moeder (Winston Duke en Lupita Nyong'o, beiden bekend van *Black Panther*) met hun twee kinderen (Shahadi Wright Joseph en Evan Alex) voor een paar dagen naar hun buitenverblijf aan het strand afzakken, worden ze daar geconfronteerd met vier exacte dubbelgangers die niet veel goeds met hen in de zin hebben. Al snel staan de beide families elkaar naar het leven.

Klinkt als de premisse van een originele slasherfilm? Goed, want dat mag je in de eerste plaats van *Us* verwachten: een – weliswaar gestileerde – horrorprent die middels

droomsequenties, schrikeffecten en het nodige nodeloze bloedvergieten op je primaire angsten mikt. Wie dat horrorlaagje wil wegkrassen en ook in deze film een commentaar op de Amerikaanse maatschappij wil zien, mag dat natuurlijk, maar in tegenstelling tot bij *Get Out* lijkt Peele niet te focussen op een onderliggende boodschap. *Us* is vooral een volgende stap in de kentering die hij hoopt teweeg te brengen: zwarte personages, acteurs, regisseurs en crewleden de kans geven om te schitteren in een genre dat nog steeds witter dan wit kleurt.

Vijandbeeld

Iemand moest op de barricaden gaan staan, want het horrorgenre heeft wat diversiteit betreft een povere reputatie. De eerste film in het genre met een overwegend zwarte cast, de lowbudgetprent *Son of Ingagi* van Richard C. Kahn, dateert nochtans al van 1940 en toont een zwarte middenklasse. In die tijd pure fantasie, vooral in het gesegregeerde zuiden van de States, waar lynchpartijen nog schering en inslag waren.

Voor de grootser opgezette horrorfilms uit die tijd worden Afro-Amerikanen straal genegeerd of – erger nog – impliciet als monsters neergezet. De reuzenaap die het in *King Kong* (1933) gemunt heeft op een spierwitte deerne? Het wezen in *Creature from the Black Lagoon* (1954), met zijn brede neus, dikke lippen en forse sixpack? Nauwelijks verholten verwijzingen naar de echte vijand: de zwarte man.

Pas in 1968, in het zog van de burgerrechtenbeweging, lijkt George A. Romero voor een doorbraak te zorgen. De protagonist in zijn zombiefilm *Night of the Living Dead* is namelijk zwart én heldhaftig. Toeval, volgens Romero, die beweert dat hij de hoofdrol enkel aan Duane Jones gaf omdat hij de beste acteur was die voor de casting kwam opdagen. Een uitspraak die haaks staat op het cynische einde van de film: nadat Jones' personage een nacht lang zombies heeft gemold, wordt hij bij het krieken van de dag gedood door een groep blanken die verdacht veel van een *lynch mob* wegheeft.

Blaxploitation

Night of the Living Dead zorgt niet voor de grote omwenteling, maar brengt wel mensen op ideeën. Tijdens de blaxploitationperiode verdienen vooral witte filmbonzen massa's geld aan horrorprenten met een laag budget en een zwarte cast. Vaak gaat het om variaties op griezelklassiekers, voorzien van weinig inventieve titels zoals *Blacula*, *Blackenstein* of *Dr. Black, Mister Hyde*.

In die films wordt wel expliciet verwezen naar het dagelijkse leed van de Afro-Amerikaan, maar aangezien ze vrijwel uitsluitend worden vertoond in 'zwarte' buurtbioscopen, preken ze voor eigen kerk. Een divers publiek een geweten schoppen, zoals Peele decennia later met *Get Out* zal doen, is er niet bij. Bovendien wordt de blaxploitationhorror hoofdzakelijk gemaakt door witte regisseurs en crewleden. William Crain, de Afro-Amerikaanse regisseur van *Blacula*,

CREATURE FROM THE BLACK LAGOON

BLACULA

THE SHINING

NIGHT OF THE LIVING DEAD

US

wordt na de gloriejaren van het genre op een zijspoor geduwd: verder dan wat afleveringen van tv-series als *Starsky and Hutch* en *The Dukes of Hazard* raakt hij niet.

Voorstadshorror

Eind jaren zeventig, begin jaren tachtig, wanneer horror uit de underground breekt en steeds meer volk naar de bioscoop lokt, zijn Afro-Amerikaanse personages vrijwel helemaal afwezig op het grote scherm. De gruwel in films als *A Nightmare on Elm Street*, *Poltergeist* en *Halloween* voltrekt zich immers in de voorsteden, de biotoop van blanke middenklasse-gezinnen. Duiken Afro-Amerikanen toch op in een horrorfilm met een groot budget, dan het liefst ver weg

van de bewoonde wereld: Ridley Scott smokkelt voor *Alien* (1979) Yaphet Kotto aan boord van het ruimteschip Nostromo, Keith David mag op de Zuidpool een alien bekampen in John Carpenters *The Thing* (1982).

Ook opvallend: de weinige zwarte personages zijn onderontwikkeld. Hoeft ook niet, want meer dan slachtvee zijn ze niet. Daar bestaat zelfs een term voor: *the sacrificial negro*, de zwarte die zijn leven opoffert voor dat van de witte personages. Zelfs de grote Stanley Kubrick liet zich meeslepen door de tijdsgeest. De conciërge van het Overlook Hotel in *The Shining* (1980) mag in het boek van Stephen King lang en gelukkig voortleven, maar loopt in de film tegen de bijl van Jack Nicholson aan.

Beterschap

Een eerste kentering komt er op het moment dat Peele nog een tiener is en aan de lopende band horrorfilms verslindt. Zo ziet hij in 1992 hoe genrespecialist Wes Craven in *The People Under the Stairs* een Afro-Amerikaanse protagonist opvoert. Een jeugdige delinquent, dat wel, maar het is beter dan niets. Twee jaar later vergaapt hij zich aan *Candyman*, het verhaal van een *bogeyman* die zich wrekt op de witte mensen die hem van zijn geliefde en een hand hebben beroofd. Vandaag, meer dan een kwarteeuw later, heeft Peele de naamsbekendheid én de middelen om een jeugddroom te realiseren: hij zet zich als producent achter de op stapel staande *spiritual sequel*.

CANDYMAN

THE GIRL WITH ALL THE GIFTS

Sinds de originele *Candyman* is er beterschap merkbaar. Reeds in 1995 was Jada Pinkett-Smith de eerste zwarte *final girl* in *Tales from the Crypt: Demon Knight*, een eer die tot dan toe enkel voor witte *scream queens* was weggelegd. Verveelde zwarte jongeren stonden centraal in het Britse sci-fi-avontuur *Attack the Block* (2011). In de postapocalyptische thriller *The Girl with All the Gifts* (2016) deelt de jonge zwarte actrice Sennia Nanua de lakens uit in een rol die oorspronkelijk voor een wit meisje was bedoeld, maar net zoals Duane Jones destijds speelde zij tijdens de casting de concurrentie naar huis. En in de beklemmende survivalprent *It Comes at Night* (2017) is een Afro-Amerikaanse jongen het opvallendste personage.

Werk aan de winkel

Shudder, de Netflix van de horror, maakte met *Horror Noire: A History of Black Horror* een interessante docu over de vertegenwoordiging van zwarten in het genre. Daaruit blijkt dat het aantal relevante zwarte personages het afgelopen decennium gestaag is toegenomen, maar dat er op het gebied van cineasten, scenarioschrijvers en crewleden nog werk aan de winkel is. Daar wil Peele koste wat kost iets aan doen. Zo vertrouwt hij de nieuwe *Candyman* toe aan Nia DaCosta, een jonge, talentvolle Afro-Amerikaanse cineast, en blijft hij in elk interview zwarte filmers een hart onder de riem steken.

Ook op het kleine scherm zorgt Peele voor meer diversiteit. Hij is zowel coproducent als verteller van een reboot van *The Twilight Zone*, de enge anthologieserie die eind jaren vijftig, begin jaren zestig tv-kijkend Amerika aan het scherm gekluisterd hield. Grootste verschil met het origineel: de bontgekleurde cast. Hij is ook als executive producer betrokken bij *Lovecraft Country*, een HBO-serie over een zwarte jongeman die in de fifties door het zuiden van de VS trekt en daar niet alleen geconfronteerd wordt met monsters en situaties uit de macabere verhalen van horrorauteur H.P. Lovecraft, maar ook met de kwalijkste uitwassen van de segregatiewetten.

Als Jordan Peele iets wil bewijzen, dan wel dat horror van *us* allemaal is. ▣

VANAF 20 MAART IN DE BIOSCOOP

» BIBBERFESTIJN

Op dinsdag 19 maart organiseert *Vertigo* een avant-première van *Us* in Kinopolis Antwerpen. Ontdek op *Vertigoweb.be* hoe je van de partij kunt zijn... als je durft.

ZADELPIJN

Het wielervoorjaar is nog maar pas begonnen of er komt met *Coureur* een heuse rennersfilm de bioscoop binnengefietst. **Kenneth Mercken** vertelt in zijn eerste langspeler hoe hij dankzij én ondanks zijn vader wielerkampioen werd. Bovendien doet hij een boekje open over het dopinggebruik in het peloton. ‘Iederéén speelt het spelletje mee.’

tekst RUBEN NOLLET

Toen Kenneth Mercken 6 jaar oud was, plantte zijn oudere broer hem in een zetel, nam zijn hoofd met beide handen vast en dwong hem naar John Carpenters horrorklassieker *Halloween* te kijken. ‘Er zit een scène in waarin een vrouw gewurgd wordt’, grinnikt hij. ‘Dat vergeet ik nooit meer. Mijn broer heeft me als kind trouwens ook *Eraserhead* en *The Fearless Vampire Killers* laten zien. Maar hij heeft me zo wel de liefde voor film bijgebracht.’

Dat Mercken niet uit een gewoon gezin komt, blijkt ook uit *Coureur*, het drama waarmee hij op zijn 42^e debuteert. Aan het einde ervan toont hij archiefbeelden van een volwassen wielrenner die na de wedstrijd zijn zoontje straal negeert, ook al trekt de jongen voortdurend aan zijn mouw en roept hij: ‘Papa! Papa! Papa!’ De knaap in kwestie is Mercken zelf, zoon van een fervente renner die nooit boven het amateurniveau is uitgestegen.

In tegenstelling tot zijn vader bleek Mercken wel talent te hebben voor de koers. In 2000 werd hij zelfs Belgisch kampioen bij de eliterenners zonder contract. Dat zorgde voor een heel dubbelzinnige situatie. Aan de ene kant was zijn vader trots en hoopte hij via Kenneth de droom te beleven die hij zelf vergeefs had nagejaagd. Tegelijk kon hij zijn stekende jaloersheid en gekrenkte ego nooit verstoppen.

Omerta

Die gespannen relatie vormt de voedingsbodem voor *Coureur*, dat bovendien de duistere kanten van de wielersport belicht. ‘Het is een heel gesloten wereld, met allerlei taboes’, zegt Mercken. ‘Er heerst een echte omerta, een ongeschreven zwijgplicht. Iedereen die in het milieu zit, speelt het spelletje mee, van wielrenners en ploegleiders tot artsen en journalisten. Het is hun broodwinning en dus zwijgen ze. Dat wilde ik doorbreken met deze film. Ik wilde tonen wat zich achter de schermen afspeelt. Als buitenstaander zie je de koers, maar niet wat ervoor en erna gebeurt.’

Zowat alles wat het fictieve hoofdpersonage Felix Vereecke meemaakt, heeft de regisseur zelf beleefd of is gebaseerd op feiten. Een van de opmerkelijkste is de manier waarop gedopeerde renners ervoor zorgen dat ze een proper plasje kunnen produceren. In *Coureur* toont Mercken wat je daarvoor nodig hebt: een flesje alcoholoplossing, een zakje dopingvrije urine, een spuit met een lange injectienaald en een vaste hand.

Machoreactie

Die scène is kenmerkend voor de eerlijkheid die Mercken in zijn film aan de dag legt. Al zit je achteraf vooral met de vraag wat zijn vader daar allemaal van moet denken. De man wordt tenslotte niet neergezet als een liefhebbende

figuur. Maar zo ziet hij het zelf niet. ‘Toen hij de film zag, zei hij dat ik hem nog gespaard heb. Ik denk wel dat het een machoreactie was. Na de première op Film Fest Gent zei hij plots: “Ik ben fout geweest.” Ik vond het heel vreemd om dat uit zijn mond te horen. Hij voegde er wel meteen aan toe: “Maar ik was de beste.”’

Mercken benadrukt dat hij *Coureur* niet gemaakt heeft om openstaande rekeningen te vereffen. ‘Ik wil mijn vader zeker niet veroordelen. Ik heb begrip voor hoe hij is en hij zal ook niet veranderen. Die drang naar bevestiging zit ook in mij, en in iedere atleet. Ergens ben ik mijn vader dankbaar voor wat hij gedaan heeft. Hij heeft mijn persoonlijkheid mee gevormd. Ik had nooit in de wielwereld kunnen overleven als hij me niet zo hard had gemaakt.’ ▣

VANAF 13 MAART IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» WIELERCINEMA

Het lijkt misschien onwaarschijnlijk, maar de wielersport is best een populair onderwerp bij filmmakers. Op *Vertigoweb.be* vind je andere films vol koersfietsen.

TUSSEN DE RUÏNES

Je zou stilaan denken dat **Keira Knightley** verknocht is aan de Tweede Wereldoorlog. Na *Atonement* en *The Imitation Game* is *The Aftermath* al haar derde film die zich in die donkere periode afspeelt. Toch is dit drama over verlies en liefde in een verwoeste stad volgens de Britse actrice helemaal anders. 'Ik had er nog nooit bij stilgestaan wat er allemaal nodig is geweest om Europa weer op te bouwen.'

tekst RUBEN NOLLET

In *The Aftermath* speelt Keira Knightley de jonge Rachael, die kort na het einde van WO II het gehavende Londen verlaat om zich in Hamburg te vestigen met haar echtgenoot Lewis (Jason Clarke). Hij is een beroepsmilitair en heeft de opdracht gekregen om de orde te handhaven in de verwoeste Duitse stad.

Bij Rachael's aankomst wacht haar een verrassing: haar man heeft de Duitse weduwnaar Stefan (Alexander Skarsgård), de vroegere eigenaar van hun nieuwe thuis, uitgenodigd om met zijn dochter bij hen te blijven wonen. Dat is aanvankelijk niet naar haar zin, want de oorlog heeft het koppel met een trauma opgezaaid dat diepe wonden heeft gemaakt in hun relatie.

Wat kunnen we leren uit de moeilijke relatie tussen Rachael en Lewis?

KEIRA KNIGHTLEY: 'The Aftermath is een buitengewoon volwassen

liefdesverhaal, over twee mensen die iets rampzaligs hebben meegemaakt en daardoor compleet zijn veranderd. Ze zijn volledig van elkaar vervreemd. Hoe zorgen ze ervoor dat ze weer kunnen communiceren? Hoe kunnen ze terug naar elkaar toegroeien? Ik denk dat de meeste mensen die een paar mislukte relaties achter de rug hebben zich daarmee kunnen identificeren. Je kijkt naar de persoon van wie je dacht dat hij of zij je alles was, en plots herken je die niet meer. Het is het eenzaamste gevoel dat ik ken.'

Dit is niet de eerste keer dat je meespeelt in een film die de Tweede Wereldoorlog als achtergrond heeft. Wat vind je aantrekkelijk aan die periode?

'Toen ik dit script las, dacht ik eerlijk gezegd: niet wéér een *fucking* film over WO II. (lacht) Maar ik kreeg het verhaal niet uit mijn hoofd omdat het

een perspectief biedt dat ik nooit eerder had gezien. *The Aftermath* speelt zich af vlak na de oorlog, en dat is een periode die stevast onderbelicht blijft, ook in het onderwijs. Ik had er nog nooit bij stilgestaan wat er allemaal nodig is geweest om Europa weer op te bouwen. Wat betekende het voor die mensen die elkaar de ene dag nog probeerden dood te schieten en elkaar de volgende plots als gelijken moesten zien? Die vrede houdt bovendien al bijna 75 jaar stand, de langste periode van vrede in de Europese geschiedenis. Dat is de grootste triomf van die generatie.'

Over naar het heden: sinds #MeToo wordt van filmmakers verwacht dat ze een intimacy director aannemen die de seksscènes begeleidt. Een terechte ingreep?

'Ik denk dat het wel nuttig kan zijn. Zelf bevind ik me in een luxepositie. Ik kan zeggen hoever ik wil gaan en waar ik me comfortabel bij voel. In mijn contract staat heel duidelijk wat ik wil doen, en elke seksscène moet eerst door mij goedgekeurd worden voor het publiek ze mag zien. Veel actrices, vooral jongere, hebben die macht echter niet, en voor hen kan zo'n intimacy director een goeie zaak zijn.'

Is je houding tegenover seksscènes de afgelopen jaren veranderd?

'Ik eis dat ze heel specifiek op papier staan voor we eraan beginnen. Je moet ze bijna aanpakken zoals een danschoreografie of een vechtsce. Elk shot moet duidelijk zijn. Het is de enige manier om jezelf op je gemak te stellen. Ik heb al meegemaakt dat een regisseur voor een vrijscène zei: "Je weet wel wat je moet doen." Dan zeg ik: "Eigenlijk niet, nee." Ik ken mijn tegenspeler nauwelijks, ik zit in een kamer vol mannen en er staat een camera op me gericht. Dus nee, ik weet fucking niet wat ik moet doen. In zulke situaties kan het fout lopen.'

Je bent op jonge leeftijd heel succesvol geworden. Aanvankelijk vond je dat je dat niet verdiende. Waarom?

'Omdat ik aan het begin van mijn carrière geen flauw benul had van waarmee ik bezig was. Misschien had ik net daarom succes. (lacht) Ik heb nooit een acteeropleiding gevolgd en ik heb nooit een coach gehad. Op mijn 17e vertrouwde ik volledig op mijn instinct. Ik wist niet hoe ik een personage moest opbouwen of hoe ik met anderen moest samenspelen, en daar was ik me enorm van bewust.'

Toch zat ik plots in heel succesvolle films, zonder dat ik mijn eigen prestatie kon inschatten. Op den duur begon ik te verdrinken omdat ik mijn vak niet kende. Dat is intussen gelukkig veranderd. Ik heb alles in de praktijk geleerd, voor het oog van de camera en het publiek. Ik ben daar wel trots op.'

Van wie heb je het meest opgestoken?

'Ik heb vooral veel geleerd tijdens de toneelvoorstellingen waaraan ik meegewerkt heb (*The Misanthrope*, *The Children's Hour* en *Thérèse Raquin*, nvdr.). Toen heb ik gezien hoe andere acteurs hun personages ontwikkelen en kreeg ik de kans om echt te repeteren. Wat niet betekent dat je niets leert wanneer je een film draait.'

Toen ik een tiental jaar geleden meespeelde in *The Duchess*, was ik enorm onder de indruk van Ralph Fiennes. Hij had een boek bij vol notities over zijn personage en daar zat hij voortdurend in te lezen. Die werkwijze heb ik gestolen. Bij *Pirates of the Caribbean* maakte Johnny Depp me duidelijk hoe je een personage kunt uitbouwen. Jack Sparrow is volledig zijn creatie. Dat was een openbaring voor mij. Toen ik in *Laggies* speelde, heeft Sam Rockwell me dan weer geleerd om me te ontspannen op een set. Amerikaanse acteurs kunnen dat zoveel beter dan Britse. Je weet hoe Britten zijn. We hebben vaak een stok in onze reet.' (lacht) ▣

VANAF 13 MAART IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» NA DE OORLOG

De periode vlak na WO II zie je inderdaad niet vaak op het witte doek. Op Vertigoweb.be vind je toch enkele films die zich in hetzelfde tijdvak als *The Aftermath* afspelen.

**DOWNLOAD
SNEL DE HANDIGE
GRATIS APP
LUMIERE SERIES!**

Ontdek en kijk
series én films
digitaal via

www.lumiereseries.com

Gebruik deze unieke Vertigo-kortingscode **VERTIGO30** en ontvang 30% korting bij je aankoop.*

*aanbod geldig voor één serie of film naar keuze – geldig tot 31 maart 2019

Hoe je kortingscode valideren?

- Registreer je op www.lumiereseries.com.
- Kies een film of serie.
- Koop.
- Vul je vouchercode in.
- Accepteer en rond je bestelling af.
- Kijk en geniet.

EEN ANDER CHINA

Terwijl andere gevierde Chinese cineasten hun energie steken in martialartsfilms en historische drama's, blijft **Jia Zhangke** zich focussen op de transformatie die zijn land de afgelopen decennia heeft doorgemaakt. In het gangsterdrama *Ash Is Purest White* schetst hij de impact van die veranderingen op een bendeleider en zijn wederhelft. 'Man en vrouw evolueren in tegenovergestelde richting.'

tekst CHRIS CRAPS

In de handen van Jia Zhangke (*Still Life*, *Touch of Sin*, *Mountains May Depart*) is een gangsterfilm natuurlijk meer dan een typische genre-oefening. Eigenlijk is *Ash Is Purest White* in de eerste plaats een relatiedrama, maar dan wel één dat zich afspeelt binnen een heel specifiek crimineel milieu, dat van de *jianghu*.

Bin (Liao Fan) is de baas van zo'n bende en wordt gesteund door zijn grote liefde Qiao (Zhao Tao). Wanneer Bin aangevallen wordt door een andere gang, lost Qiao een schot om haar wederhelft te redden. Maar wapendracht wordt in China zwaar bestraft. Na haar straf gaat Qiao op zoek naar Bin, maar haar partner én hun land zijn ondertussen drastisch veranderd.

Is *Ash Is Purest White* gebaseerd op feiten?

JIA ZHANGKE: 'Ja, net zoals al mijn films. De *jianghu* is een belangrijk onderdeel van de Chinese cultuur. Het is een heel breed concept, een filosofie in de marge van de maatschappij. Ik ben opgegroeid in de jaren 70, net na het einde van de Culturele Revolutie. Het was een chaotische periode en veel mensen hadden geen werk. Ik was er toen getuige van hoe jonge mensen

criminele bendes begonnen te vormen om te kunnen overleven. De *jianghu* zijn dus een soort broederschap.'

Kun je de *jianghu* vergelijken met andere gangsterbendes, zoals die in de VS of Hongkong?

'Zeker niet. De *jianghu* zijn helemaal anders. Ze hebben weinig rituelen en volgen geen erecode. Ze hanteren ook minder strenge regels en zitten niet te popelen om wraak te nemen. Ze maken deel uit van het dagelijkse leven. Ik woonde vroeger in een kleine Chinese stad waar iedereen elkaar kende. Ik wist toen heel goed wie lid was en wie niet. Sommigen van hen waren collega's of burens.'

Qiao is het sterkste personage in de film. Is zij representatief voor de moderne Chinese vrouw?

'Uiteraard niet voor alle Chinese vrouwen, want dat zijn er behoorlijk veel. (lacht) Maar Qiao staat wel symbool voor een bepaalde groep. Aanvankelijk is ze zwak en onderdanig, maar wanneer ze in de problemen komt, leert ze vindingrijk te zijn en evolueert ze tot een sterke vrouw. Ze is trouw aan haar gevoelens en handelt volgens haar eigen normen. Ze is niet alleen uit op geld of macht, ze hecht ook belang aan het leven en de liefde. Bij haar geliefde gaat het net andersom. In het begin is Bin

een macho, maar door de veranderende waarden binnen de Chinese maatschappij raakt hij verloren.'

Waarom laat je *Ash Is Purest White* specifiek in 2001 beginnen?

'2001 was een scharnierjaar voor mij en al mijn landgenoten. Plots hadden we internet en begon alles drastisch te veranderen. In *Still Life* had ik het over uiterlijke transformaties. 3000 jaar oude steden werden door moderniseringsprojecten letterlijk en figuurlijk van de kaart geveegd, waardoor hun inwoners noodgedwongen moesten verhuizen. In *Ash Is Purest White* ligt de nadruk meer op het innerlijke. Ik wilde het hebben over hoe al die veranderingen mensen veranderen.'

VANAF 6 MAART IN DE BIOSCOOP

@ChrisCraps

» DIVERSE JIA

Jia Zhangke heeft ondertussen een indrukwekkend diverse filmografie uitgebouwd. Op Vertigoweb.be doorploegen we ze, te beginnen bij *One Day in Beijing* uit 1994.

DOOR DIK & DUN

Begin jaren 50 was de roem van de legendarische filmkomieken Stan Laurel en Oliver Hardy zo getaand dat ze een theatertournee door Groot-Brittannië moesten maken om wat geld te verdienen. Op die periode focust *Stan & Ollie*, de tragi-komedie van **John S. Baird** waarin **John C. Reilly** en **Steve Coogan** de Dikke en de Dunne vertolken. 'Een anekdote is altijd krachtiger.'

tekst RUBEN NOLLET

In 1927 had Hal Roach, de befaamde producent van stille komedies, een geniale inval: hij zette Stan Laurel en Oliver Hardy, twee van de acteurs die hij onder contract had, samen op de affiche van de korte farce *With Love and Hisses*. Een magere spriet als Laurel met een gezellige dikkerd als Hardy, dat zou het publiek wel een paar keer doen lachen.

Wat Roach op het scherm zag, overtrof zijn verwachtingen, en hetzelfde jaar nog stonden de komieken weer samen op de set, dit keer voor *Laurel and Hardy*. Het charismatische duo zou de daaropvolgende 24 jaar maar liefst 107 films inblikken, waaronder 23 langspeelfilms. In een mum van tijd werden ze razend populair en in 1932 kregen ze zelfs een Oscar voor *The Music Box*, de klassieker waarin de twee met matig succes een piano proberen te verhuizen.

Aan de grond

De Britse productie *Stan & Ollie* toont hen eventjes op het hoogtepunt van hun roem, op de set van *Way Out West* (1937). Het gros van de film speelt zich

echter jaren later af. In 1953 deden Laurel en Hardy een variététournee langs Britse theaterzalen, niet omdat ze zin hadden in wat afwisseling, maar omdat ze financieel aan de grond zaten. De hoofdschuldige: Hal Roach.

'Roach was een gewiekste zakenman', vertelt Jon S. Baird, de Schotse regisseur van *Stan & Ollie*. 'Het staat buiten kijf dat hij veel betekend heeft voor de carrières van Laurel en Hardy. Alleen zorgde hij er ook voor dat hun contracten nooit gelijktijdig afliepen, waardoor ze onmogelijk als team druk konden uitoefenen en opslag eisen. De pijnlijke realiteit is dat ze platzak gestorven zijn. Stel je voor wat ze vandaag waard zouden zijn als ze zelf de rechten op hun werk hadden verworven. Vooral Laurel, die alle sketches verzon.'

Hechte vrienden

Je kunt opwerpen dat het onfair is om een film te maken over twee van de grootste komische genieën aller tijden en je dan te concentreren op de zieligste periode uit hun carrière. Maar zo zien de drijvende krachten achter *Stan & Ollie* het niet.

'Je kunt geen biopic maken door alle sleutelmomenten uit een leven op een rijtje te zetten', zegt de Britse komiek Steve Coogan, die de rol van Laurel voor zijn rekening neemt. 'Als je dat doet, krijg je automatisch een saaie geschiedenisles. Paradoxaal genoeg kun je met een goede anekdote een beter beeld van iemands leven schetsen. Als je op een begrafenis een idee probeert te geven van hoe iemand was, ga je ook niet zijn hele leven uit de doeken doen. Je vertelt een verhaaltje

over iets uit zijn leven, iets dat herkenbaar is voor het publiek. Een anekdote is altijd krachtiger.'

Zijn Amerikaanse collega John C. Reilly, die met behulp van indrukwekkende make-up en een watergekoelde *fat suit* Hardy tot leven wekt, is het helemaal eens met zijn spitsbroeder. 'Je zou kunnen vertellen over de tijd toen Stan en Ollie nog niet beroemd waren', zegt hij. 'Maar dan mis je de kern, hun talent als duo. Je zou ook kunnen vertellen over hun hoogdagen, maar dat is overbodig, want je kunt altijd naar hun films kijken.'

De laatste periode van hun carrière is de interessantste, want dat is eigenaardig genoeg het moment dat ze hechte vrienden zijn geworden. Omdat ze tijdens die Britse tournee verplicht waren om samen te reizen, hotelkamers te delen en avond na avond op het podium te staan, leerden ze elkaar kennen en waarderen als mens. Voordien filmden ze wel dingen samen, maar op het einde van de dag ging Stan schrijven en trok Ollie naar de golfbaan.'

Korreltje zout

De opzet was duidelijk: Reilly en Coogan zouden een paar scènes uit het werk van Laurel en Hardy reconstrueren – met name het koddige dansje uit *Way Out West* – maar voor de rest zou de nadruk liggen op de kanten van

het duo die onderbelicht zijn gebleven. 'Alles wat je op Google of Wikipedia kon vinden, had in principe geen plaats in de film', vat Reilly het samen.

Regisseur Baird is wel eerlijk genoeg om toe te geven dat je die 'onbekende' aspecten soms met een korreltje zout moet nemen. De film maakt er bijvoorbeeld een punt van dat Laurel verbitterd rondliep omdat Hardy in 1939 voor Hal Roach de komedie *Zenobia* draaide, met komiek Harry Langdon als partner. Laurel was op dat moment opgestapt bij Roach omdat hij de buik vol had van de minderwaardige contracten. Als je *Stan & Ollie* moet geloven, zag Laurel *Zenobia* als verraad van Hardy's kant, en barstte de bom tijdens hun Britse tournee.

'Dat is waarschijnlijk sterk overdreven', bekent Baird. 'Maar je hebt nu eenmaal zo'n dramatische wending nodig in een film. Anders zou het een halve documentaire zijn geworden. We hebben nooit beweerd dat *Stan & Ollie* een accuraat verhaal over Laurel en Hardy is. Het is een gedramatiseerde versie van de feiten. We hebben zeker artistieke vrijheid genomen, maar we hebben er ook over gewaakt dat we niet over de schreef gingen. Daarom hebben we de Sons of the Desert, de wereldwijde fanclub van Laurel en Hardy, nauw bij de productie betrokken, net zoals Laurels achterkleinkinderen.'

Grenzen overstijgen

Woorden schieten Coogan en Reilly tekort om hun bewondering voor Laurel en Hardy uit te drukken. 'Ze zijn de meesters van de brede, toegankelijke en optimistische humor', meent Coogan. 'Je kunt met het hele gezin van hun films genieten. Ze spreken alle generaties aan. Iedereen kan er iets uithalen. Ze brengen mensen samen.'

Laurel en Hardy waren echte internationale sterren op een moment dat er weinig internationale sterren bestonden, zegt Reilly: 'Zeker op komisch gebied waren ze grote uitzonderingen. Ze maakten er ook werk van. Ze draaiden hun films niet alleen in het Engels. Zodra de originele versie af was, speelden ze de scènes opnieuw in het Spaans of het Duits. Ze spraken die talen niet, maar ze lieten hun dialogen fonetisch af van borden. Het gevolg was dat in al die landen het gevoel heerste dat Laurel en Hardy ook deel van hun cultuur waren.'

Het is dan ook een groot mysterie waarom de Dikke en de Dunne tegen het einde van de Tweede Wereldoorlog een stuk minder populair werden. Plots moesten ze plaats ruimen voor – hou je vast – Abbott en Costello. Een teken des tijds, denkt Baird: 'De oorlog heeft een grote invloed gehad op de houding en het gevoel voor humor van de mensen. De zachtaardige humor van Laurel en Hardy was niet modieus meer. De geschiedenis heeft echter aangetoond welk duo het meeste talent had.' ■

VANAF 13 MAART IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» KNALKOMEDIES

Stan & Ollie draait misschien niet rond de filmcarrière van Laurel en Hardy, op Vertigoweb.be gaan we wél dieper in op de bioscoopparels van het komische duo.

OFFSCREEN FILM FESTIVAL

OFF THE GRID

TRON

STEVEN TUFFIN: 'De screening van *Tron: Legacy* die ik bijwoonde in een gigantische Imax-zaal in Los Angeles was een verbluffende ervaring. Ik kan dan ook niet wachten om het origineel voor de eerste keer op het grote scherm te aanschouwen. Benieuwd of de fluorescerende kostuums en *light cycles* de tand des tijds hebben doorstaan. De synthscore van Wendy Carlos zal in ieder geval nog steeds even glorieus klinken.'

Vanaf 13 maart is hartje Brussel opnieuw drie weken lang de place to be voor fans van uitdagende genrecinema. De twaalfde editie van het Offscreen Film Festival staat in het teken van eigenzinnige sci-fi, aparte videogameverfilmingen en andere cultcuriosa. Team Vertigo-nerds Steven Tuffin en Jonas Govaerts kozen tien films die hen doen kwijlen als dolle honden.

tekst STEVEN TUFFIN & JONAS GOVAERTS

IN FABRIC

JONAS GOVAERTS: 'De nieuwe film van Peter Strickland, bekend van *Berberian Sound Studio* en *The Duke of Burgundy*, gaat over een vervloekte jurk. Ik ben een grote fan van de Britse cineast. Hij is een soort arthouseversie van Quentin Tarantino, die Jess Franco-achtige seventies-*eu-rosleaze* met een intellectueel kantje serveert. Veel mensen vinden dat ongelooflijk irritant, ik vind het fantastisch.'

THE ROAD MOVIE

GOVAERTS: 'Ik kijk enorm uit naar deze compilatie van Russische dashcambeelden vol gewelddadige en surreële verkeerssituaties. Ik ben niet zo'n fan van de flashy manier waarop Hollywood autocrashes in beeld brengt. Aangezien je hier de gebeurtenissen vanuit één vast standpunt te zien krijgt, worden ze des te intenser. Misschien levert dat wel inspiratie op voor een van mijn volgende projecten.'

PROSPECT

GOVAERTS: 'Sciencefiction wordt dezer dagen stevast geassocieerd met enorme budgetten, maar deze *mumblecore*-variant bewijst dat het ook anders kan. Alles ziet er heel retro uit en er werd gefilmd op echte locaties. Het verhaaltje stelt niet veel voor – iets over een vader en dochter die op een verre maan edelstenen zoeken – maar dat wordt ruimschoots goedgemaakt door het oog voor detail waarmee de film gemaakt werd. En Pedro Pascal is natuurlijk een supercoole acteur.'

THE WOLF HOUSE

TUFFIN: 'Een meisje ontsnapt uit een Duitse nederzetting in Chili en verstopt zich in een hut in een eng bos. De premisse van deze stop-motionfilm klinkt al niet bepaald Disney. Als bovendien blijkt dat de makers twee kunstenaars zijn die hun animatiestudio over de hele wereld tentoonstelden en het publiek betrokken bij het productieproces, krijg ik helemaal zin in dit overduidelijk aparte filmsprookje.'

SUPER MARIO BROS.

TUFFIN: 'Toen ik deze verfilming van de populaire videogame destijds in de bioscoop zag, besepte ik helemaal niet dat ik zat te kijken naar wat later een van de slechtste films aller tijden zou worden genoemd. Ik vraag me af of het aan mijn troebele tienergeest lag of aan de stijve filmpers, die geen pap lustte van Bob Hoskins' Mario, Dennis Hoppers dinosaurusman King Koopa en een postapocalyptisch New York vol dealers en prostituees.'

LUZ

GOVAERTS: 'Deze superfrisse horrorfilm heb ik ontdekt op het Slash Film Festival in Wenen. Ik was daar lid van de jury en we bekroonden *Luz* met de hoofdprijs. De Duitse debutant Tilman Singer slaagt in iets wat niet vaak lukt: met heel beperkte middelen heel verschillende sferen oproepen. Door ingenieus gebruik van licht en andere trucs bevind je je het ene moment in een kerk en het andere in de ondervragingsruimte van een politiekantoor.'

DER TODESKING

GOVAERTS: 'Het is ontzettend jammer dat Jörg Buttgerit geen films meer maakt. Zijn *Nekromantik 2* mag dan wel gaan over de seksuele relatie tussen een vrouw en een lijk, in mijn ogen is het heel mooie, poëtische cinema. De film die hij daarvoor maakte, *Der Todesking*, heb ik nog niet gezien, dus ik kan niet wachten. Ik kijk vooral uit naar de scène waarin een man zelfmoord pleegt door zijn hoofd tegen een muur te beuken.'

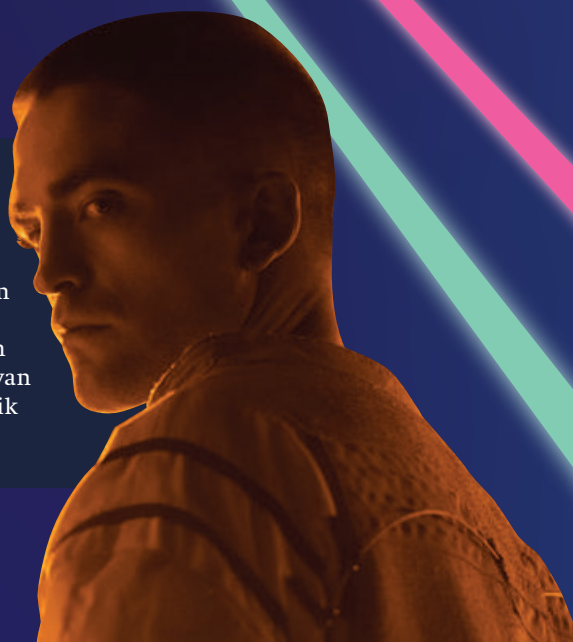
ANIARA

TUFFIN: 'Als Offscreen-organisatoren Dirk Van Extergem en Gilles Vranckx een film een klap in het gezicht noemen, dan steek ik meteen mijn voelsprietten uit. Deze Zweedse scifilm is gebaseerd op een gedicht van de Nobelprijswinnaar Harry Martinson. De *Aniara* is een ruimteschip dat op koers van onze planeet naar Mars geraakt wordt door een asteroïde, waardoor de kolonisten aan boord hun nieuwe thuis nooit zullen bereiken.'

HIGH LIFE

TUFFIN: 'In tegenstelling tot het gros van de aanwezigen op de wereldpremière tijdens het Toronto International Film Festival kon ik deze scifisamenwerking tussen het arthouse-icoon Claire Denis en de voormalige Hollywoodhartenbreker Robert Pattinson enorm smaken. Geen *Star Wars*-achtig spektakel, maar het bastaardkind van 2001: *A Space Odyssey*, *Stalker*, *Dark Star* en *Under the Skin*. En dan heb ik het nog niet over de *fuck box* gehad.'

NASCHOK

Na twee gezamenlijke kortfilms en de langspeler *Violet* kennen regisseur **Bas Devos** en *director of photography* **Nicolas Karakatsanis** elkaar door en door. Het intrigerende stadsgedicht *Hellhole* – over verloren zielen in het geschokte Brussel na de aanslagen van 22 maart 2016 – bracht het tweetal nog dichter bij elkaar. ‘Als je de krant leest, krijg je soms de indruk dat heel Brussel in brand staat.’

tekst RUBEN NOLLET

Nicolas, jij zei ooit dat de voornaamste reden om voor een film te kiezen ‘script, script, script’ is. Ik kan me echter niet voorstellen dat het script van *Hellhole* zo uitgebreid was.

NICOLAS KARAKATSANIS: ‘Bas’ scripts zijn inderdaad kort, maar dat maakt het net zo spannend. Je weet dat het een zoektocht zal worden. De uitdaging is om mee in het onbekende te springen. Ik doe veel reclame en dat is altijd standaardwerk. Het denkproces heeft daar steeds minder belang. Bij een film als *Hellhole* moet ik plots weer op 11 staan in plaats van op -1. Ook de rest van de crew voelt dat. Als het Bas is, weten ze dat ze moeten meedenken.’

BAS DEVOS: ‘We filmen bij wijze van spreken veertig shots op een dag en mijn ploeg weet dat elk shot goed moet

zijn. Dat zorgt voor een verhoogde concentratie. Toen *Welp*-regisseur Jonas Govaerts de making-of van *Hellhole* aan het draaien was, vertelde hij me dat hij nog nooit op zo’n rustige set had gestaan. Hij had soms niet eens door dat we aan het filmen waren.’ (lacht)

Bas, was het voor jou belangrijk om *Hellhole* te maken met een cameraman die Brussel door en door kende?

DEVOS: ‘Natuurlijk. Ik kan me niet voorstellen wat het resultaat zou zijn geweest, mocht Nicolas al zijn hele leven in Antwerpen hebben gewoond. Het was heel belangrijk dat een groot deel van de crew uit Brussel kwam en een persoonlijke connectie had met de thema’s die *Hellhole* aansnijdt. Anders hadden we onmogelijk iets kunnen vertellen over de zaken die we aanraken. Het is sowieso al moeilijk om erover te praten.’

Nicolas, jij zit vaak in het buitenland. Heeft dat je beeld van Brussel veranderd?

KARAKATSANIS: ‘Zeker. Ik vond het ontzettend raar toen ik voor het eerst al die militairen op straat zag. Niet hier en daar, maar werkelijk overal. Ik was niet thuis toen men overal op zoek was naar terroristen, maar ik herinner me levendig dat mijn vriend me aan de telefoon vertelde hoe vreemd dat was. Flikken riepen dat de mensen niet aan het raam mochten zitten, dat soort dingen. Het centrum, waar ik woon, leek echt in een staat van beleg. *Hellhole* geeft de naweeën van de aanslagen weer, toen alles een beetje tot rust was gekomen. Dat is voor mij heel herkenbaar.’

DEVOS: ‘De film is voor een stuk een momentopname. De maanden na de aanslagen waren best zwaar. Ik

vond het interessant om te zien hoe mensen zich terugtrokken in hun cocon. Mijn vriendin (*actrice-cineaste Maaïke Neuville, nvdr.*) was echt bang, maar zelf weigerde ik dat. Het heeft maanden geduurd voor iedereen weer bij zijn posities kwam. Dat zit ook in de film.’

***Hellhole* heette oorspronkelijk *Ascension*. Hebben jullie al gedacht: bedankt voor de titel, meneer Trump?**

DEVOS: ‘Nee, nog nooit. (lacht) Maar *Hellhole* is natuurlijk wel een heldere titel. Dat is een godsgeschenk voor een film als deze. In de schaduw van zoiets brutaals heeft het iets poëtisch, en daar was ik naar op zoek.’ KARAKATSANIS: ‘*Hellhole* is een lokaal verhaal met een lokaal gevoel. Maar die titel legt ook een verband met iets breders: het beeld dat mensen van

Brussel hebben, de misverstanden die over de stad bestaan. Als je de krant leest, krijg je soms de indruk dat heel Brussel in brand staat, terwijl er vaak maar in één straat echt iets gebeurd is. Al de rest is gewoon *peace and quiet*.

Ik herinner me een moment waarop Molenbeekse jongeren fel protesteerden en in de Kanaalzone de confrontatie met de bereden politie opzochten. Plots stonden er foto’s vol geweld en *craziness* in de krant. Je had de indruk dat heel Brussel in een oorlogszone was veranderd, terwijl het incident nauwelijks een halfuur had geduurd en zich afspeelde op een paar tientallen vierkante meter. Ik ben daar toen voorbijgelopen en had het niet eens door.’

DEVOS: ‘Het doembeeld dat we in een hellegat leven, is angstzaaijer: alles is verschrikkelijk en we gaan er allemaal

aan! Dat idee leeft niet alleen in Brussel en België, maar in heel Europa en bij uitbreiding de VS. Daarmee gaan we echter voorbij aan het feit dat we allemaal mensen zijn en dezelfde gevoeligheden hebben.’ ▣

VANAF 20 MAART IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» BXL MA BELLE

Hellhole is natuurlijk niet de eerste film waarin Brussel als decor fungeert. Op Vertigoweb.be doorkruisen we onze hoofdstad aan de hand van andere parels die er zich afspelen.

SUPERACTIVIST

Brie Larson is niet te stoppen. Vanaf april kun je haar regiedebuut zien op Netflix, maar eerst betreedt ze het Marvel Cinematic Universe. In *Captain Marvel* speelt ze het megasterke titelpersonage, een rol die ze nu al gretig uitspeelt in haar strijd voor de gelijkwaardige behandeling van vrouwen en mannen. De geboorte van een nieuw soort superheld?

tekst ANKE WAUTERS

Een superheldenfilm promoten is tegenwoordig eenvoudig. Je wijst gewoon op een onrechtvaardige situatie en zegt: 'Dat zou mijn personage nooit oké vinden.' Zo'n *call to arms* geeft de mensen die onder het juk van de aangekaarte problematiek leven iets om van te dromen en is voor het grote publiek een extra drijfveer om naar de bioscoop te gaan. Denk: eerst smullen we popcorn, daarna doen we iets aan ongelijkheid, racisme, seksisme of het andere hete hangijzer du jour.

Brie Larson, die in *Captain Marvel* 'de sterkste superheld aller tijden' speelt, weet dat maar al te goed. De 21^e film in het Marvel Cinematic Universe is de eerste met een vrouwelijk hoofdpersonage, en die rol is Larson op het lijf geschreven. *Captain Marvel* is de logische voortzetting van Larsons activisme, liet ze in *The Hollywood Reporter* noteren: 'Dankzij deze film zal ik vrijuit kunnen spreken over wat het betekent een vrouw te zijn, en over hoe intens, sterk en eindeloos complex dat is.'

Time's Up

Sinds Larson drie jaar geleden een Oscar won voor haar rol in het indie-drama *Room*, liet de actrice vooral van zich spreken door haar strijd voor vrouwenrechten. Zo is ze een van de stuwende krachten achter Time's Up, de bewustmakingscampagne rond seksueel grensoverschrijdend

gedrag en de onevenredige verloning van vrouwen, zowel in Hollywood als daarbuiten.

Begin 2019 lanceerde Larson samen met Time's Up de 4% Challenge, een initiatief waarmee ze acteurs, producenten en studiofonzen opriep om de komende achttien maanden een project met een vrouwelijke regisseur aan te kondigen. Netflix dacht vooruit en nam haar onder contract. De streamingdienst lanceert in april Larsons regiedebuut, *Unicorn Store*, en zette ook het licht op groen voor haar volgende project: *Lady Business*, gebaseerd op het verhaal van twee vrouwelijke ondernemers die voor hun bedrijf een derde, mannelijke oprichter moesten verzinnen om ernstig genomen te worden.

Platte commercie?

Het is uiteraard niet de eerste keer dat acteurs die superhelden spelen dat gigantische platform gebruiken voor het verspreiden van hun boodschap. Sir Ian McKellen (Magneto in de mutantenfranchise *X-Men*) steekt zijn homoseksualiteit niet onder stoelen of banken en ijvert al zijn hele leven voor lgbt-rechten. Hulk-vertolker Mark Ruffalo zit in met het klimaat. En Chris 'Captain America' Evans lag in de clinch met David Duke, de voormalige Imperial Wizard van de Ku Klux Klan.

Wat wel nieuw is: Marvel zet het activisme van Larson onbeschaamd in als promotietool. Medio 2018, tijdens

de Crystal + Lucy Awards, was Larson snoeihard voor mannelijke critici: 'Een 40-jarige blanke man hoeft me niet te vertellen wat hem niet zinde aan een film over vrouwen.' De reactie van Marvel-bos Kevin Feige aan *The Hollywood Reporter*? 'Ik ga Brie niet vragen om minder scherp uit de hoek te komen. Daarmee zou ik mezelf in de voet schieten.'

Larson zit duidelijk in een positie waarin ze eisen kan stellen, met een startloon van vijf miljoen dollar als resultaat. Ter vergelijking: Chadwick Boseman kreeg voor zijn titelrol in het supersuccesvolle *Black Panther* 'maar' twee miljoen dollar. Zie het als platte commercie of een teken des tijds, maar je kunt er niet meer omheen: met *Captain Marvel* is een nieuw soort superheld geboren, de superactivist. ▣

VANAF 6 MAART IN DE BIOSCOOP

@ANK2D2

» BANGELIJKE BRIE

Ondanks haar jonge leeftijd heeft Brie Larson al heel wat topfilms op haar cv staan. Op *Vertigoweb.be* lijsten we onze favorieten op. Zeker van de partij: *Short Term 12*.

PASSIE & PARANOIA

Lost Highway werd in 1997 niet onverdeeld positief onthaald en hield het in de VS zelfs maar enkele weken uit in de bioscoop. Toch groeide de desoriënterende neonoir van David Lynch uit tot een heuse cultklassieker. De film komt na een digitale restauratie nu opnieuw in onze zalen.

tekst CHRISTOPHE VERBIEST

Halfweg de jaren 90 was de carrière van regisseur David Lynch op een dood spoor beland. Weg was het krediet dat hij de voorgaande jaren had opgebouwd met zijn ophefmakende tv-serie *Twin Peaks*. Zijn nieuwe avonturen in de televisiewereld konden op weinig enthousiasme rekenen (*Hotel Room*) of werden al na enkele afleveringen van het scherm gehaald (*On the Air*). Dus besloot hij terug te keren naar de cinema, waar hij de nodige faam had vergaard met *Eraserhead*, *The Elephant Man*, *Blue Velvet* en *Wild at Heart*.

Die laatste, waarvoor hij in 1990 de Gouden Palm had gewonnen, was een adaptatie van een boek van de Amerikaanse auteur Barry Gifford.

Het was in diens verhalenbundel *Night People* dat Lynch op het begrip *lost highway* stootte. 'Op een dag belde David me op', liet Gifford optekenen. 'Hij wilde samen met mij een scenario schrijven. Hij was geïntrigeerd door twee passages: *'We're just a couple of Apaches riding wild in the lost highway'* en *'You and me, mister, we can really out-ugly the sum'bitches. Can't we?'* Zij zouden het vertrekpunt van het scenario vormen.'

Als een droom

In die periode werd het sterk geme-diatiseerde proces van O.J. Simpson op tv uitgezonden. Mary Sweeney, de toenmalige partner van Lynch en producer van *Lost Highway*, vertelde dat haar man elke dag aan het scherm kleefde omdat hij geen seconde

van de rechtszaak wilde missen. Ondertussen dacht hij na over het scenario van de film.

De paranoia die de Amerikaanse samenleving toen in haar greep hield, sijpelde ook door in *Lost Highway*. Centraal staat een saxofonist (Bill Pullman) die vermoedt dat zijn vrouw (Patricia Arquette) hem bedriegt. Daarnaast krijgt hij anonieme videocassettes met binnen- en buitenopnames van zijn huis. Na een tijdje wordt hij ervan beschuldigd zijn vrouw vermoord te hebben.

De film ontrolt zich evenwel minder rechtlijnig dan de synopsis doet vermoeden. Persoonsverwisselingen, dubbelgangers en meer van dat fraais zorgen ervoor dat *Lost Highway* aanvoelt als een droom waarin de

narratieve logica zoek is en door gevoelsmatige en visuele associaties gestuwd wordt.

Surrealistische afdaling

Toevallig is dat niet. Lynch is in de eerste plaats een beeldend kunstenaar voor wie film, naast schilderkunst en fotografie, een medium is om zich uit te drukken. In *Lost Highway* jongleert hij vrijelijk met de esthetiek van de film noir. Het resultaat: een surrealistische afdaling in de menselijke psyche én een spookachtige thriller over passie en pijn.

Het is interessant om te weten hoe Lynch *Lost Highway* vóór de opnames in zijn hoofd had gedefinieerd. Het antwoord kennen we dankzij de betreunde Amerikaanse auteur David

Foster Wallace. Die mocht voor het blad *Premiere* drie dagen lang op de set van *Lost Highway* rondhangen. Zijn oog viel er op de openingspagina van het scenario. Het leek wel een gedicht:

*A 21st Century Noir Horror Film.
A graphic investigation into parallel
identity crises.
A world where time is dangerously
out of control.
A terrifying ride down the lost highway.*

Eén ding staat buiten kijf: dat alles heeft Lynch perfect op pellicule weten te vatten. ▣

De digitaal gerestaureerde versie van *Lost Highway* draait vanaf 13 maart in de bioscoop.

IN DE BLOEMETJES

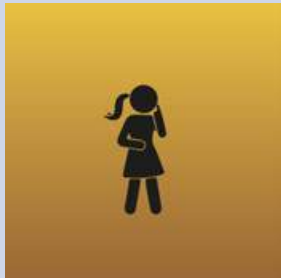
Nadat onze lezers opnieuw massaal gestemd hadden, lauwerden we op de vierde editie van de Vertigo Awards de beste acteurs, regisseurs en films, ditmaal van 2018 en aller tijden. Twee Vlaamse cineasten kregen opvallend veel liefde, een rijzende ster die elders schromelijk over het hoofd werd gezien viel in de prijzen en we brachten hulde aan een komisch toptalent van eigen bodem.

tekst STEVEN TUFFIN illustraties TOK

BESTE ACTRICE

Emily Blunt

Lady Gaga

Frances McDormand

Victor Polster

Rami Malek

Timothée Chalamet

BESTE ACTEUR

Leonardo DiCaprio

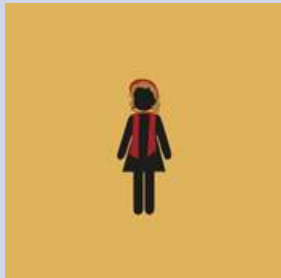
Daniel Day-Lewis

Jack Nicholson

Meryl Streep

Cate Blanchett

Nicole Kidman

Felix van Groeningen

Lukas Dhont

BESTE REGISSEUR

Alfonso Cuarón

BESTE VLAAMSE FILM

Patser

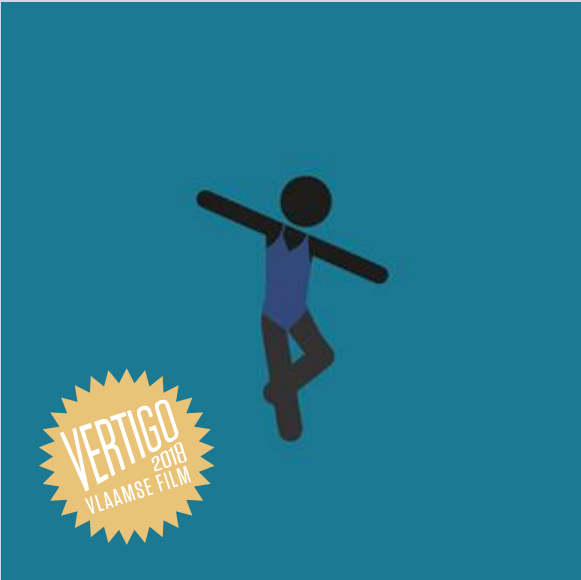
Niet schieten

Charlie en Hannah gaan uit

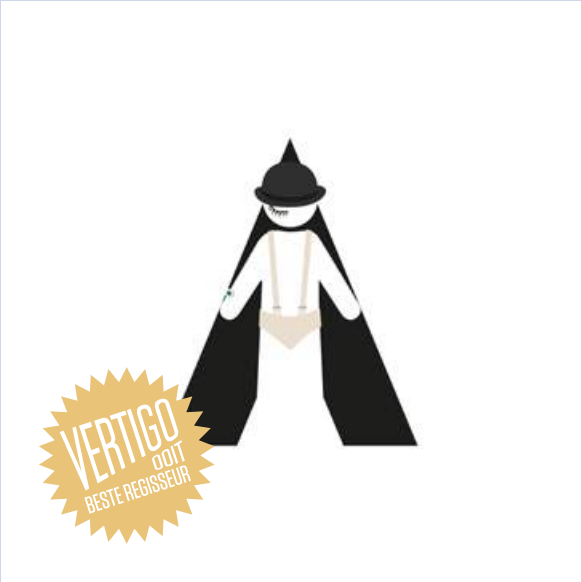

Rabot

Girl

Stanley Kubrick

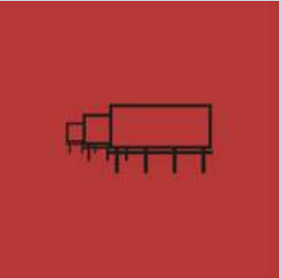
Quentin Tarantino

Steven Spielberg

Three Billboards
Outside Ebbing, Missouri

Beautiful Boy

Call Me by Your Name

Rundskop

BESTE FILM

Pulp Fiction

2001: A Space Odyssey

Jurassic Park

Girl

The Broken
Circle Breakdown

Daens

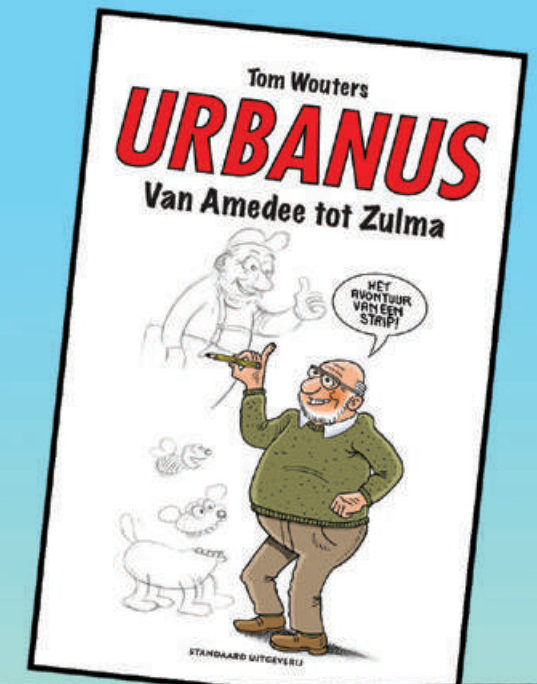
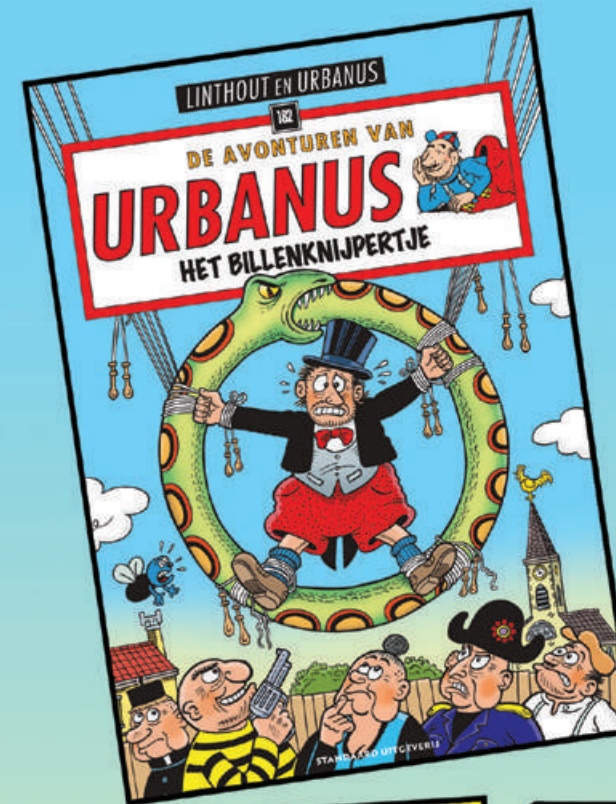
VERTIGO'S BESTE OOIIT AWARD

Urbanus & Stijn Coninx

"Toen bleek dat de wereldpremière van *Urbanus: De vuilnisheld* op dezelfde dag en locatie als de vierde Vertigo Awards plaatsvond, grepen we onmiddellijk de kans om Urbanus onze ereprijs, de Beste Ooit Award, te geven. Samen met regisseur Stijn Coninx tekende de superkomiek uit Tollembeek immers voor *Hector* en *Koko Flanel*, twee Vlaamse filmklassiekers die destijds box-officerecords braken en nog steeds voor menig lachsalvo zorgen. Of ben je het onsterfelijke "Hé, hé, ik hang hier!" werkelijk vergeten?"

@Waaazinema

DE VUILNISHELD IS EEN KEITOFFE FILM, MAAR WIST JE DAT URBANUS OOK AL MEER DAN 180 STRIPAVONTUREN HEEFT BELEEFD?

EN DAT HIJ SAMEN MET ONZE TEKENAAR WILLY LINTHOUT ZIJN VERHAAL OVER 35 JAAR STRIPS VERTELT IN EEN ECHT BOEK? MET ARCHIEFFOTO'S NOG WEL!

ALS JE DAN NOG NIET GENOEG WEET, KAN JE OOK NOG DE FILMSPECIAL KOPEN. VOL STUNTS, SPECIAL EFFECTS EN LITERS NAMAAMBLOED...

URBANUS
DE STRIPHELD
ELKE DAG IN UW LUIE ZETEL

STANDAARD UITGEVERIJ

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

On the Basis of Sex

Regie Mimi Leder
Cast Felicity Jones, Armie Hammer, Justin Theroux
Speelduur 2u00
Vanaf 6 maart in de bioscoop

Terwijl half Amerika hoopt dat de stokoude progressieve opperrechter Ruth Bader Ginsburg in leven blijft, werpt dit biografische drama een blik op het seksisme dat ze in het begin van haar carrière moest bekampen. Te vergelijken met *Hidden Figures*.

@RubenNollet

Destroyer

Regie Karyn Kusama
Cast Nicole Kidman, Sebastian Stan, Toby Kebbell
Speelduur 2u03
Vanaf 13 maart in de bioscoop

Nicole Kidman schittert in dit grimmige misdaaddrama van *Girlfight*-cineaste Karyn Kusama als een rechercheur die jaren terug een kanjer van een trauma opliep tijdens een mislukte undercoveroperatie. Voor fans van *Rush*, *Blue Steel* en *Bad Lieutenant*.

@ChrisCraps

Leto

Regie Kirill Serebrennikov
Cast Teo Yoo, Irina Starshenbaum, Roman Bilyk
Speelduur 1u46
Vanaf 13 maart in de bioscoop

Een intrigerende blik op het leven van de legendarische Russische rockmuzikant Viktor Tsoi. Een Oostblokversie van *The Doors* of *Almost Famous*, maar dan met minder hedonistische uitpattingen en meer poëtische toetsen, waaronder een sfeervolle zwart-witfotografie.

@Waanzinema

Arctic

Regie Joe Penna
Cast Mads Mikkelsen, Maria Thelma Smáradóttir
Speelduur 1u38
Vanaf 20 maart in de bioscoop

Een man die een vliegtuigcrash in het noordpoolgebied overleefd heeft, staat voor een dilemma: in zijn zelfgemaakte schuiloord blijven of beginnen aan een gevaarlijke trektocht richting bewoonde wereld. Een ijskoude variant op *Cast Away* en *All Is Lost*.

@RubenNollet

Serenity

Regie Steven Knight
Cast Matthew McConaughey, Anne Hathaway, Jason Clarke
Speelduur 1u46
Vanaf 27 maart in de bioscoop

Matthew McConaughey speelt een eenzaat die graag vist. Maar dan krijgt hij bezoek van zijn ex, die hem vraagt haar nieuwe beau uit de weg te ruimen. Enigmatisch drama waarin *Locke*-regisseur Steven Knight *Lost Highway* vermengt met *The Old Man and the Sea*.

@RubenNollet

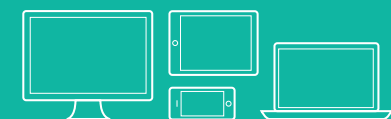
uncut

de grootste online collectie onafhankelijke films

DE FILMCOLLECTIE DIE JE NIET MOET AFSTOFFEN

vanaf
€ 7,99
per maand

1 GRATIS
PROEFMAAND

GET IT ON
Google Play

Download on the
App Store

VERTIGO

selecteert
uit het film-
aanbod van

De volledige programmatie kun je vinden op
vier.be, vijf.be en zestv.be.

Gladiator

8/3 om 20u35 op

Een *Saving Private Ryan*-achtige openingsscène, emotionele tarweveldmomenten en indrukwekkende arenagevechten: Ridley Scott trok alle registers open voor deze blockbuster met Russell Crowe als een voormalige Romeinse generaal die wraak wil nemen op de keizer die zijn gezin liet ombrengen.

Mad Max Beyond Thunderdome

19/3 om 20u35 op

Destijds werd deze threequel weggezet als 'het mindere broertje' van de *Mad Max*-franchise omdat Mel Gibson erin wordt omringd door een groep kinderen én Tina Turner. Intussen heeft de postapocalyptische gladiatorenarena uit de titel een onuitwisbare stempel op de popcultuur gedrukt.

Inglourious Basterds

22/3 om 20u35 op

Quentin Tarantino herschreef WO II-geschiedenis met deze kaskraker over een bataljon Joods-Amerikaanse soldaten die onder leiding van Brad Pitt nazi's de hersenpan inslaan. De toen nog onbekende Christoph Waltz won voor zijn vertolking van de welbespraakte Duitse kolonel Hans Landa ongeveer elke acteerprijs.

The Legend of Tarzan

9/2 om 20u25 op

Alexander Skarsgård's vertolking van de aan lianen slingerende wildeman kan misschien niet wedijveren met die van de onvergetelijke Johnny Weissmuller, maar Christoph Waltz' Belgische slechterik – het verhaal speelt zich af in het Congo van Leopold II – is een onmiskenbare meerwaarde.

The Spectacular Now

16/3 om 20u25 op

Shailene Woodley en Miles Teller zouden later zij aan zij acteren in de *Divergent*-franchise, maar het duo speelde voor het eerst samen in dit onverbloemde drama over de relatie tussen een introvert tienermeisje en een populaire schoolgenoot met een beginnend alcoholprobleem.

Penelope

23/3 om 20u25 op

Dat Christina Ricci een voorliefde heeft voor bovennatuurlijke verhalen, weten we sinds films als *The Addams Family*, *Casper* en *Sleepy Hollow*. Het is dan ook geen verrassing dat ze zich voor het laatst in een grote filmrol liet opmerken in dit moderne sprookje over een wel heel lelijk eendje.

42

25/3 om 20u35 op

Vijf jaar voordat hij zich in zijn Black Panther-pak hees en filmgeschiedenis schreef, kroop Chadwick Boseman in de huid van Jackie Robinson, de eerste Afro-Amerikaan die baseball speelde op Major League-niveau en gaandeweg heel wat racistische reacties te verduren kreeg.

BESTE. FILM. OÖIT.

Ganja & Hess

Regie Bill Gunn / **Cast** Duane Jones, Marlene Clark, Mabel King / **Speelduur** 1u50 / **Jaar** 1973

Een zwarte vampierenfilm: in méér waren de financiers van deze vrijwel vergeten blax-ploitationparel niet geïnteresseerd. 'Ze wilden bloed, dus schreef ik over bloed', aldus scenarist-regisseur Bill Gunn. 'Maar ik vond dat de film over méér moest gaan dan bloed alleen.'

Hess Green (Duane Jones) is een vooraanstaande archeoloog gespecialiseerd in Afrikaanse bloed-rituelen. Nadat zijn schizofrene assistent (een cameo van Gunn) hem heeft neergestoken met een ceremoniële dolk, verandert Green in een onsterfelijk wezen met een onstillbare dorst naar bloed. Wanneer de verleidelijke Ganja (Marlene Clark) zijn pad kruist, besluit hij zijn vloek met haar te delen.

In tegenstelling tot de meeste blax-ploitationfilms speelt Gunns curiosum zich niet af in een arme achterbuurt, maar in een riant villawijk. Het hoofdpersonage is geen grofgebekte crimineel,

wel een welbespraakte intellectueel. En in plaats van wah-wah-gitaren weerklinkt er op de soundtrack een eclectische mix van gospel, dissonante freejazz en Afrikaans gezang, dat aanzwelt telkens als Hess hunkert naar hemoglobine.

Gunn was bovendien de eerste horrorcineast die de link legde tussen vampirisme en verslaving, een dik decennium vóór zielsverwanten *The Hunger* en *Near Dark*. Ook Gunns geniale inval om van de bloedzuiger de held te maken in plaats van de schurk, was destijds ongezien.

De geldschietters waren nogal verrast door Gunns atypische visie, die in Cannes indruk had gemaakt. Ze hadden een doorslagje van *Blacula* besteld – dé zwarte griezelhit van 1972 – en kregen in de plaats een soort voodoooversie van Ingmar Bergmans *Persona*. Resultaat: de film werd al na twee maanden uit roulatie gehaald, verknipt van 110 tot 78 minuten en opnieuw uitgebracht onder de titel *Blood Couple*.

Gelukkig kruipt het bloed waar het niet gaan kan: Gunns *director's cut* werd onlangs in zijn volle glorie hersteld, en vandaag geldt *Ganja & Hess* als een mijlpaal in de Afro-Amerikaanse cinema. ▣

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Mocht de acteur die Hess speelt je bekend voorkomen: Duane Jones vertolkte in 1968 de onbevreesde zombiedoder in *Night of the Living Dead*. Jammer genoeg was dit de enige andere hoofdrol die hij zou spelen. Alleen al het feit dat de film bijdroeg tot zijn status als zwart horror-icoon, maakt van *Ganja & Hess* deze maand de Beste Film Ooit.

EEN NIEUWE NACHTMERRIE VAN OSCARWINNAAR

JORDAN PEELE

SCENARIST/REGISSEUR VAN *GET OUT*

Us

WATCH YOURSELF

VANAF 20 MAART
IN DE BIOSCOOP

BEKIJK HIER DE TRAILER

EMIRATEN CRUISE

DUBAI - ABU DHABI - OMAN

LUXE GROEPSKRUISE MET
BLAUWE VOGEL-BEGELEIDING
VANUIT BRUSSEL

**MET ALLERNIEUWSTE SCHIP:
MSC BELLISSIMA ****+**

9 FIJNE DAGEN VANAF € 1449

AFREISDATA: 13 & 27 december 2019, 10 & 31 januari 2020, 21 februari & 13 maart 2020

De bekende Blauwe Vogel-troeven

Meer info en prijzen op www.deblauwevogel.be

Vliegreis vanuit Brussel

4 leuke excursies

Volpension, fooien en dranken inbegrepen

Infodag

Donderdag 4 april om 15.00 uur in ons auditorium
(Gratis toegang, reserveren aangeraden)

